

گزارشی از شب یادمان جانباختگان زندانی سیاسی در کشتار سال ۶۷ لندن (انگلستان)

در تاریخ ۲۸ سپتامبر، مراسمی به مناسبت چهاردهمین سالگرد قتل عام زندانیان سیاسی، توسط سازمان زنان هشت مارس (ایرانی، افغانستانی) در شهر لندن برگزار شد. پس از خوشامدگویی، آذر درخشان پیرامون شعار «نه فراموش می کنیم، نه می بخشیم» به سخنرانی پرداخت. او ضمن تاکید بر فراموش نکردن جنایات جمهوری اسلامی، اهمیت شعار نمی بخشیم را در اوضاع سیاسی کنونی ایران تشریح کرد. او گفت این شعار سمت و سوی تحولات آتی جامعه را مشخص می کند. این شعار به ترسیم مرز میان دوستان و دشمنان مردم کمک می کند. او بخش اول سخنرانی خود را با این نکته به پایان برد که فراموش نخواهیم کرد به معنای فراموش نکردن آرمان آن جانباختگان، و نخواهیم بخشید به مفهوم تضمین تحقق آن آرمان است. وی در ادامه گفت، جمهوری اسلامی در انجام این جنایت دست تنها نبود و از سکوت رضایت آمیز قدرتهای امپریالیستی نیز بهره مند شد. نه فقط جمهوری اسلامی را مردم ما نخواهند بخشید بلکه حامیان امپریالیستش را نیز نخواهند بخشید و پرده از ریاکاری آنان برای منحرف کردن جنبش انقلابی مردم برداشت.

سپس پرسش و پاسخ حول این سخنرانی در گرفت. نکته مرکزی این بود که شعار نمی بخشیم چگونه می تواند تضمین کند که مسئله فقط به مجازات چند نفر آمر و عامل این جنایت محدود نشود بلکه با کلیت جمهوری اسلامی به مثابه یک نظام سیاسی - ایدئولوژیک تسویه حساب شود.

سپس خالده نیازی شاعر مبارز افغانستانی صفحاتی از دفتر شعر خود را برای حضاران خواند. از لابلای شعر او فریاد زنان معترض افغانستانی به گوش می رسید. شعر خالده صدای اعتراض زنان به مرتجعین و اربابان بین المللی آنها بود که با شعبده بازی عناصر مومیایی را از قعر تاریخ بیرون کشیده و می خواهند به نام تجدد و مدرنیسم به خورد مردم ستمدیده افغانستان بدهند.

آنگاه نوبت به مینا اسدی رسید که مانند هر سال با نظم و نثر شیوای خود، یاد جانباختگان کشتار ۶۷ را زنده کند. او در صحبتهای خود روشن کرد که «بی طرفها» یعنی کسانی که در جنگ تن به تن مردم با جمهوری اسلامی به اصطلاح موضع بیطرفانه اتخاذ می کنند، در واقع شانه به شانه رژیم جنایتکار اسلامی ایستاده اند. مینا اسدی گفت که برخی به بکار بردن واژه «پیویز» در شعر من ایراد گرفته اند که «تو یک شاعر و یک زن هستی، پس شعرت باید زیبا باشد و نباید به این واژه های زشت آلوده شود.» اما من نمی دانم برای توصیف این جنایتکاران چه واژه دیگری را بکار ببرم و تا زمانی که جمهوری اسلامی وجود دارد من از عشق و چیزهای لطیف سخن نخواهم گفت. من از جنایات اینان خواهم گفت و از رنج مردم. چرا که می خواهم شعرم صدای درد و رنج و مبارزه مردم علیه این رژیم باشد.

در انتها، مینا اسدی قطعه تکان دهنده «الف، لام...» را خواند. در این قطعه، مینا با ساده ترین واژه ها و مثال ها موفق شده ابعاد جنایات جمهوری اسلامی را به تصویر بکشد. مینا اسدی سخنان خود را با این جمله به پایان برد که «مواجه شدن با جنایات جمهوری اسلامی، مرا به یاد جمله معروف صمد بهرنگی در یکی از داستانهایش می اندازد که: ای کاش مسلسل پشت شیشه مال من بود.»

بخش بعدی برنامه به شعر خوانی زیبا کرباسی اختصاص داشت. اشعار پر شور و موثر زیبا کرباسی با استقبال جمعیت روبرو شد. یکی از شعرهای او خشم و اندوه مادری را بازگو می کرد که دخترش را جمهوری اسلامی سنگسار کرد. باید به این نکته اشاره کرد که زیبا علاوه بر شعرخوانی، پا به پای فعالین سازمان زنان هشت مارس، در تدارک و تبلیغ این مراسم شرکت کرد. فعالیت و تعهد او به مثابه یک هنرمند زن جوان نمونه خوبی برای نسل جوان هنرمندان است که پا پیش گذارند و به هر طریق که می توانند در پیشبرد مبارزات آزادیخواهانه سهم بگیرند.

در بخش پایانی مراسم، گیسو شاکری آواخوان آزادخواه به اجرای چند تصنیف پرداخت. گیسو پیش از اجرای تصنیف «دختران ایران» گفت، این تصنیف ۷۰ سال پیش سروده شده و متأسفانه امروز هم آن را می

خوانیم چون وصف الحال ماست. آخرین ترانه گیسو شاکری، «دایه دایه» بود. گیسو گفت این ترانه برای من یادآور خاطره ای است. خاطره مقاومت زندانیان مبارز و اطمینانی که به ادامه راهشان توسط رفقایشان داشتند. باید خاطر نشان کنیم که صدای گرم و رسای گیسو به راستی کمبود امکانات صوتی برنامه و نامناسب بودن سالن برای اجرای برنامه موسیقی را جبران کرد. گیسو برنامه خود را با تاکید بر این نکته به پایان برد که فعالیتهای ما، اینکه امکان اجراء داریم یا کم داریم و غیره در برابر قهرمانی و فداکاری آن جانباختگان هیچ است.

بعد از گذشت ۴ ساعت، مراسم بزرگداشت یاد جانباختگان کشتار سال ۱۳۶۷ با حضور بیش از ۱۰۰ نفر به پایان رسید. این مراسم در درجه اول بازتاب همبستگی عمیق مردم آزادیخواه و مترقی در خارج از کشور با خانواده های زندانیان سیاسی بود که هر سال فشار و تهدید و ضرب و شتم مزدوران مسلح جمهوری اسلامی را به هیچ می گیرند و یاد جانباختگان را در گلزار خاوران و خاوران های سراسر ایران برگزار می کنند. این مراسم، برگزار کنندگان و حاضران در جلسه را متحدتر و متعهدتر کرد که تا زمان حسابرسی به جنایات جمهوری اسلامی و مجازات قاتلین فرزندان مردم، پیگیرانه این مبارزه مشخص را ادامه دهند؛ کشتار سال ۶۷ را بر صفحه تاریخ زنده نگهدارند و نگذارند که مرتجعین عوامفریب و اربابان امپریالیست آنها این جنایت تاریخی را با ترفندهای سیاسی خود کمرنگ کنند. این وظیفه، خواست حداقل خانواده های زندانیان جانباخته در ایران است. آنان از آزادیخواهان و مبارزان انتظار دارند که با استفاده از امکانات و فضای فعالیتی که در خارج از کشور وجود دارد این وظیفه را عملی کنند. شب هنگام گروه های مختلف حاضران در حال بحث و گفتگو در مسیرهای گوناگون روان شدند؛ اما حال و هوایی یکسان و اندیشه ای واحد بر همه حاکم بود: نه فراموش می کنیم. نه می بخشیم.

سازمان زنان هشت مارس (ایرانی، افغانستانی) - واحد انگلستان، لندن

اول اکتبر ۲۰۰۳